

Balders Bruidstrijd.

Verraders van reuzen komt rechtens de dood
toe!" —
„Niet zolang kracht nut is tot kampen!
Hier is m'n zwaard! Helpe mij d'eerlikheid!"—
Surtur sloeg toen aan 't snijdende zwaard
De ruwe rechter: het rees in het waaslicht.
Onder de eeuwige eikenstammen
Stonden de stoere strijders in 't perk,
De ene als de eik, dik, reuzig-sterk,
'En blanke berk leek de blinkende, de andre.
De zwaarden zwaaiden door 't zonnelicht,
Kletterend klonken ze soms met 'en krak:
En spatten licht sprongen sprankelend rond.
De reuzen in 't rond riepen hun held toe
Of zwegen en zagen maar, zorgvol voor 't
einde:
Storm en stilzwijgen streden er in hun.
Niemand zag Nanna de naakte noch aan;
De angst in de oogen, doodsbleek stond ze,
'En blinkend wit beeld in 't blondrode haar,
Doch fier, want die forse vechter was 'n God:
'En God slechts omgaf zo'n glorie van licht.

Plotseling plofte bloedend in 't perk
De rode reus, bloed rookte in het gras
En stiltē ontstond, eer de storm van 't geheel
Losbarstte en loeide door 't lommerloos hout:
Zij wilden wraak voor de gewonde,
Die brullend van pijn bulderde en vloekend
Hun opriep met macht die één te overvallen,
Doch vreze vloeide op 't vuur van de strijd
Als de olie die drijft op dreigende zee.

Hij naderde en nam Nanna's handje,
In de andere 't dofrode druipende zwaard;
Naar de reus z'n borst richtte hij 't nijdig,
En luid klonk het: „Lafaard, laat het ons
horen:
Wat moest je het minzieke meisje belasten?
Schurk beken schuld en ik schenk je het
leven!"

'En oogwenk en angst opende Surtur
De mond tot spreken: „Spaar mij, o man,
Liefd' tot de lokkige liet mij geen rust;
Doch ze wou niet: 'k was te woest zei
ze mij,
U gaf zij zich, ik moest het zien:
Lagen deed leggen versmade liefde!"
Woedend waren de woeste reuzen,
Handen hingen als boven z'n hoofd.

Vergeving gaf hem gaarne de winnaar.
„Reuzen, gij hoort wat verraad ze pleegde,
Spreek haar dan vrij als spie van uw
plannen." —
„Vrij is de vrouw de vals beschuldigde!"
Klonk hun kreet en de knots sloeg op 't
schild.
Maar Surtur sloop naar de zee terug,
Honend hieven hun handen de reuzen,
Forse voeten volgden hem schoppend.

Daar klonk weer krachtig het kloeke woord:
„Eerbied is in mij, Aegir, nu 'k vraag:
Noem mij de prijs van Nanna uw dochter,
'k Wil hem u wegen in wichtig goud.
Het meisje is aan mij in minne verbonden
Onthoud ons niet het huwliks geluk."
Hand in hand stond het hemelse paar
Met de andere drukte ze 't dekkende haar
vast
En schuchtere schaamte scheen uit haar ogen,
Smekend ook sloeg zij ze somwijlen op
En 't rood overtoog haar tot in het haar.
Rossig rookte de mist in het rond
Als brak er Balders blinkgloed doorheen.
Dankbaar drukte 'm de oude de hand,
Z'n trillen beteuglend, maar tranen in de oogen.
Elk zag hem aan en eerst was z'n spraak
weg;
't Was of hij 't woord overwoog eer hij 't uitte:
„Neem u mijn Nanna, o Niemand-bekende,
Wie u ook wezen mag, 'k weiger ze niet.
Kooprijks kan ik u kwalijk vragen
Een vraag echter, vreemdeling, ik vorder uw
antwoord:
'k Wil weten waar mijn dochter gaat wonen,
Land en lieden laat zē ons horen!"

Nu schitterde er schel licht en scheurde de
mist,
De gewaden wuifden weg op de koelte
En van zonlichts zege zongen de vogels.
Uit de hoge heldere hemel daalden
Vrouwen, vorstlike en vrolike in 't wit
Als zwanen zweefden ze in 't zonnelicht.
Luider liederen lieten ze horen.
Bloemen ontbloeiden met balsemgeuren
En, in glans 'en God, gloeide de held daar;
Gelukkiger leek hij z'n liefste te maken,
Zalig zag ze 'm in 't zonnigē oog.